

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁתֵּי אַחֲרֵי ה' דְּחוּל הַמּוֹעֵד פְּסַח (בְּחוֹ"ל ד')

כ' נִיסָן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיַד עֵינֵי ה' אֶלְקֵיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / ראשון עם רש"י

אַחֲרֵי שֶׁנִּדְבַּב וְאַבְיָהוּ נִפְטְרוּ, ה' אָמַר לְמֹשֶׁה לְלַמֵּד אֶת אֶהְרֹן אִיךָ לְהַתְנַהֵג בְּמִשְׁכַּן כְּדֵי שֶׁלֹּא יִחְזֹר עַל הַטְּעוֹת שֶׁל בְּנָיו. אֶפִּילוֹ אִם הוּא מְרַגֵּשׁ שֶׁבְּרַצוֹנוֹ לְהִתְקַרֵּב עַל ה', אָסוּר לְאַהֲרֹן לְהִכְנִס לְקֹדֶשׁ הַקּוֹדְשִׁים מִתִּי שְׂרוּצָה.

בְּקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים שׁוֹרֵה הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ עֵבֶר עַל הָאָרוֹן. לְאַהֲרֹן הִכְהֵן מִתֵּר לְהִכְנִס לְקֹדֶשׁ הַקּוֹדְשִׁים בַּיּוֹם כְּפֹר בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה. יִשְׁכֵּן הַלְכוֹת רַבּוֹת הַנוֹגְעוֹת לְכָךְ.

כְּאֲשֶׁר הִכְהֵן הַגְּדוֹל נִכְנַס לְקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים בַּיּוֹם כְּפֹר, עָלִיו לְהִבְיֵא קְטֹרֶת בּוֹעֶרֶת. הוּא וְלֹא לּוֹבֵשׁ אֶת הַבְּגָדִים הַרְגִילִים שֶׁל הִכְהֵן הַגְּדוֹל אֲלֵא רַק בְּגָדֵי פְּשִׁתָּן לְבָנִים, כִּיֹּן שֶׁבְּגָדֵי הַזָּהָב מְזַכְּרִים אֶת חֲטָא הָעֶגְלָה. בְּגָדִים אֵלּוּ הֵם קְדוּשִׁים וְעָלִיו לְטַבֵּל בַּמַּקְוֶה בְּכָל פַּעַם שֶׁלּוֹבֵשׁ אוֹתָם. לֹא מִסְפִּיק שֶׁהֵלֵךְ לְמַקְוֶה בְּבִקְרָה.

כַּעַת לּוֹמְדִים בְּמִפְרָט עַל הָעֲבוּדָה הַמִּיחָדָת שֶׁל הִכְהֵן הַגְּדוֹל בַּיּוֹם כְּפֹר:

רֵאשִׁית הוּא לּוֹבֵשׁ אֶת בְּגָדֵי הִכְהֵן הַגְּדוֹל הַרְגִילִים וְעוֹשֶׂה אֶת עֲבוּדַת הַבִּקְרָה הַרְגִילָה. הַקְּרִבַת קֶרֶן הַתְּמִיד וְהַקְּטֹרֶת, נְקוּי הַמְּנוּרָה וְהַקְּרִבַת קֶרֶן הַמְּנַחֶה שֶׁמְקַרֵּב מִיַּד יוֹם. וְאֵז, מַחְלִיף אֶת בְּגָדָיו לְבְּגָדֵי לֶבֶן הַמִּיחָדִים לַיּוֹם כְּפֹר כְּדֵי לְבַצֵּעַ אֶת הָעֲבוּדָה הַמִּיחָדָת לַיּוֹם זֶה. הִכְהֵן הַגְּדוֹל אוֹמֵר קוֹדֵם כָּל וְדוּי עַל קֶרֶן שֶׁמְקַרֵּב לַפָּנִי ה' כְּדֵי לְכַפֵּר עַל הָעֲבֻרוֹת שֶׁעָבַר עִם הַמִּשְׁכָּן אוֹ הַקְּרִבָּנוֹת. וְאֵז עוֹרֵךְ גּוֹרֵל: הִכְהֵן הַגְּדוֹל עֹמֵר בֵּין שְׁנֵי עֲזִים. הוּא מוֹצִיא שְׁנֵי פְּתָקִים מִתּוֹךְ הַגּוֹרֵל, אֶחָד בִּימִינוֹ וְאֶחָד בְּשִׂמְאָלוֹ. הָעֵז בְּצַד הַפְּתָק שֶׁבּוֹ נִכְתָּב לֵה"י עוֹלָה לְקֶרֶן וְהָעֵז בְּצַד שֶׁבּוֹ עָלָה הַפְּתָק לְעֶזְאֵזֶל, הִיָּה נִשְׁלַח לְעֶזְאֵזֶל וְנִהְרַג בַּמִּדְבָּר. בְּרַגַע שֶׁהַגּוֹרֵל הִכְרַע, הִכְהֵן הַגְּדוֹל שׁוֹחֵט אֶת הַקֶּרֶן שֶׁלּוֹ תוֹךְ שֶׁהוּא שׁוֹמֵר אֶת הַדָּם לְחֶלֶק הַבָּא

כעת שבקש מה' מחילה על העברות שבידו, הכהן הגדול מקטיר קטרת בתוך קדש הקדשים. לאף אחד אסור להיות בתוך הקדש בזמן זה. הכהן הגדול משאיר את הקטרת הבוערת על הרצפה ליד הארון, ויוצר כדי להביא את דם הקרבן. הוא נכנס חזרה ומזהה (מתז) מהדם של הקרבן על הצד של הכסוי של הארון. פעם אחת למעלה, ושבע פעמים למטה. או אז הוא שוחט את הקרבן עבור העברות של היהודים ומביא את הדם לתוך קודש הקדשים כדי להזות שם גם ממנו. הדבר יעזר לך שה' יסלח לעם ישראל על העברות שעברו באכילת הקרבנות או בניסה למשכן כאשר הם אינם טהורים בטעות או בכונה. לסלוח לבני ישראל שאולי טמאו את המנורה, את השלחן או מזבח הקטרת. הכהן הגדול מזהה מהדם על הפרכת.

תהלים / יום כי לחדש פרקים צ"ז-ק"ג

פעם, כשהרבי הרי"צ היה ילד, אביו הרבי הרש"ב לקח אותו להתוועדות חסידית (פארבריינגן). היה זה בסכות וההתוועדות התקיימה בסכה הקפואה מקור. ההתוועדות נמשכה עד שעה מאחרת והרבי הרי"צ נרדם.

הרבנית שטערנא שרה (אמו של הרבי הרי"צ) באה כדי לקחת אותו למטותו החמה, אבל הרבי רש"ב בקש שישאר בסכה. הרבנית אמרה "קפוא בסכה! והרי בתהלים נאמר (מופיע בתהלים היומי פרק ק"ג) "כרחם אב על בנים, רחם ה' על יראיו"- ה' מרחם עלינו כמו שאבא מרחם על בניו ואיפה הרחמנות שלך על בנך? הוא עלול להצטנן מהקר בסכה חס ושלום"

הרבי הרש"ב השיב: "הניחי לו לישון קרוב לחסידים שמתוועדים, זה יחמם אותו. החם הזה ישאר אצלו לעוד הרבה דורות"

שנים רבות לאחר מכן, ספר הרבי הרי"צ את הספור בהתוועדות חסידית. וכשסיים לספר אמר "זוהי מסירות נפש על חנוף".

(התוועדות יכולה לחמם את הנשמה למלא אותה בחיות כדי שתוכל להעריך רוחניות- והתחושה הזו יכולה להחזיק לזמן מאוד ממשך)

תניא / לקוטי אמרים פרק מ"ב (כי ניסן שנה מעוברת)

אף על פי שאנו מקבלים יראת שמים מהנשמה של משה רבינו ומהניצוץ שלו שקיים בכל דור אצל נשיא הדור, אנו עדין צריכים לעבד בעצמנו על מנת להרגיש זאת. בגלל שהנשמה שלנו נמצאת בגוף, שאיננו רגיל לחשב על ה', יכול להיות לנו קשה להרגיש יראת שמים.

ישנם שני דברים שיכולים לסייע לחוש יראת שמים אפילו שהנשמה נמצאת בגוף:

1. לעשות תשובה ולחשב מחשבות של ענוה, את המחשבות שהאדמו"ר הזקן למד כבר בפרק כ"ט בסגלה במצב שבו יש טמטום הלב.

את הסכה השניה נמשיך ללמוד בעזרת ה' מחר.

היום יום / כי ניסן

היום הוא היום החמישי לעמר.

פעם אחת בפסח, אחיו של האדמו"ר האמצעי (ר' חיים אברהם) נכנס לאחל לאדמו"ר האמצעי חג

הוא אמר שאבא שלהם אדמו"ר הזקן אמר: "בפסח לא מציעים אוכל או שתיה לאורחים, אבל אם האורח רוצה הוא יכול להתכבד".

זאת מכיוון שלאנשים שונים ישנן חומרות שונות בפסח. ואנו לא רוצים שאף אחד יתבייש. (במובן, אם האורחים שלכם עדין אינם שומרים תורה ומצוות, יש להציע להם אוכל ושתיה כמו לאורך השנה כלה, היות שאתם יודעים שאין להם חומרות מיחדות).

ספר המצוות / מצות עשה י"ט

בספר המצוות היום, לומדים שוב את אותה מצוה, **מצות עשה י"ט**. אחרי האכל יש לברך ברכה אחרונה.

רמב"ם / הלכות ברכות פרקים ז', ח', ט'

פרק ז' - הרמב"ם מלמד מהי הדרך האנושית להתנהג בשעת סעודה. למשל לא להסתכל ביצד אדם אחר אוכל, או בצלחת שלו. הלכה נוספת היא שלא לזרק אכל על מנת שלא לקלקל אותו. אחרי שהסעודה הסתיימה, יש לטאטא את הרצפה כדי שאנשים לא ידרכו על חתיכות לחם גדולות שנפלו.

פרק ח' - לומדים על הברכות שמברכים על האכל, מלבד מזונות והמוציא עליהם למדנו קודם. רבים מהגאונים לפני תקופת הרמב"ם אמרו שעל קנה ספר מברכים "העץ" או "האדמה". הרמב"ם אומר שזה אינו פרי, ויש לברך עליו שהכל. אם מכניסים אכל לפה לפני שמברכים ברכה, מה עושים? האם אתם יודעים?

פרק ט' - כפי שאסור להנות מאכל ללא ברכה, אין להנות מריח טוב ללא ברכה. אומרים זאת בהבדלה מדי שבוע - בורא מיני בשמים.

כפי שברכת שהכל היא ברכה כללית על אכל, "בורא מיני בשמים" גם היא ברכה כללית ישנן שתי ברכות מיחדות לריח ממקורות שונים. ישנן ריחות עליהם לא מברכים ברכה כלל. התדעו אלו?

זרכי החסידות / ספירת העמר

במהלך ימי ספירת העמר אנו עובדים על המדות כדי שנהיה מוכנים לקבל את התורה בשבועות. כאשר יש לנו מדות טובות ואנו עדינים, נוכל לקבל את התורה והיא תהפך להיות חלק מאתנו. במהלך הימים האחרונים אנו עובדים על מדת החסד. לנדא שאהבת ישראל שלנו היא הטובה ביותר. אחד הדברים שאנו צריכים להזהר אודותיהם כאשר אנו מתנהגים באהבת ישראל הוא לחשב איך מרגיש האדם השני.

לדגמה - אם אתם רוצים להיות נחמדים ולחלק את הבושה או המכוננית האהובים עליכם עם מישהו אחר, חשבו: האם הם באמת רוצים לשחק עם הרכב או עם הבושה? אולי הם יעדיפו את הצבעים? אנו לא מתנהגים סתם באהבת ישראל בגלל שאנו רוצים לעשות משהו, אנו צריכים לחשב על השני שאלינו אנו מתנהגים, מה הוא היה מעדיף.